

Sygn. akt II Ca 514/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSA w SO Grzegorz Ślęzak
----------------	--------------------------

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym sprawy

z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w B.

przeciwko J. R.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

z dnia 19 marca 2018 roku, sygn. akt I C 407/18

1. zmienia zaskarżony wyrok w punktach pierwszym i drugim sentencji w ten sposób, że zasądzoną od pozwanego J. R. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej w B. kwotę 6.192,81 złotych podwyższa do kwoty 8.070,65 (osiem tysięcy siedemdziesiąt 65/100) złotych oraz w punkcie trzecim sentencji w ten sposób, że znosi wzajemnie między stronami koszty procesu;

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. znosi wzajemnie między stronami koszty procesu za instancję odwoławczą.

Sygn. akt II Ca 514/18

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 19 marca 2018 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim po rozpoznaniu sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. przeciwko pozwanemu J. R. o zapłatę kwoty 13.941, 65 zł z odsetkami i kosztami procesu zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 6.192,81 złotych wraz z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia 28 grudnia 2017 roku, oddalając powództwo w pozostałej części i nie orzekając o obowiązku zwrotu kosztów procesu przez pozwanego na rzecz powódki.

Podstawę powyższego wyroku stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i zarazem rozważania Sądu Rejonowego:

W dniu 30 sierpnia 2017 r. powód (...) S.A. z siedzibą w B. (pożyczkodawca) zawarł z pozwanym J. R. (pożyczkobiorcą) umowę pożyczki numer (...). Pozwanemu została udzielona pożyczka w kwocie 6.000,00 zł. Całkowity koszt

pożyczki wyniósł 7.932,00 zł, w tym opłata przygotowawcza – 129,00 zł, wynagrodzenie prowizyjne – 4.791,00 zł, wynagrodzenie z tytułu przyznania (...) – 900,00 zł. Całkowita kwota do zapłaty wyniosła 13.932,00 zł.

W dniu 30 sierpnia 2017 r. pozwany wystawił weksel własny in blanco z klauzulą „nie na zlecenie” na rzecz (...) S.A. z siedzibą w B. – jako zabezpieczenie zwrotu pożyczki udzielonej na podstawie umowy numer (...) z dnia 30 sierpnia 2017 r. oraz wykonania innych zobowiązań wynikających z tej umowy. Pozwany upoważnił ww. podmiot do wypełnienia weksla na sumę odpowiadającą jej zadłużeniu.

Powód wypełnił przedmiotowy weksel własny in blanco na kwotę 13.941,65 zł.

W dniu 26 listopada 2017 r. przez stronę powodową zostało sporządzone pismo, w którym powód informuje pozwanego o wypowiedzeniu umowy pożyczki numer (...) z zachowaniem 30-dniowego terminu. Jednocześnie powód wskazał, że zgodnie z postanowieniami umowy pożyczki oraz deklaracji wekslowej wystawiony przez pozwanego weksel in blanco został wypełniony na kwotę 13.941,65 zł.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Sąd zważył. Iż przedmiotem niniejszego postępowania było zobowiązanie wekslowe, powstałe wskutek wystawienia w dniu 30 sierpnia 2017 r. przez pozwanego J. R. weksla własnego in blanco z klauzulą „nie na zlecenie” na rzecz (...) S.A. z siedzibą w B.. Weksel, z którego wynika roszczenie powoda nie był przedmiotem obrotu, a spór toczy się wyłącznie między wystawcą weksla a remitentem. Powód wypełnił przedmiotowy weksel na kwotę 13.941,65 zł i wezwał pozwanego do jego wykupu.

Dla instytucji weksla in blanco zasadnicze znaczenie mają przepisy art. 10 i 13 Prawa wekslowego (Dz.U. z 2016 r. poz. 160). Z przytoczonych przepisów wynika po pierwsze, że weksel in blanco ma charakter niezupełny, gdyż ostateczną treść oświadczenia dłużnika wekslowego kreuje odbiorca weksla i po drugie, że obie strony stosunku łączą odpowiednie „porozumienia”. „Niezupełność” weksla odnosi się do zakresu jego minimalnej treści, aby móc nazwać taki dokument wekslem, gdyż z istoty weksel in blanco nie zawiera wszystkich elementów koniecznych. Orzecznictwo w tym względzie stoi na stanowisku, że wystarczający jest właściwie jeden podpis osoby złożony w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowego (por. Uchwała Sądu Najwyższego z 26.11.2009 r., III CZP 98/09, Legalis; także wyrok Sądu Najwyższego z 15.5.2008 r., I CSK 548/07, OSNC-ZD 2009, Nr B, poz. 49). Odbiorca weksla otrzymuje upoważnienie do jego wypełnienia zgodnie z zawartym przez strony porozumieniem, zwanym deklaracją wekslową. Należy uznać, że odbiorcy weksla przysługuje zatem prawo kształtujące. Zobowiązanie wręczającego weksel do zapłaty według treści nadanej temu dokumentowi w wyniku uzupełnienia go zgodnie z udzielonym upoważnieniem, powstaje tylko o tyle, o ile uzupełnienia dokonała osoba uprawniona i wyłącznie w zakresie, w jakim treść uzupełnienia pokrywa się z treścią upoważnienia wynikającego z zawartego porozumienia. W związku z powyższym w razie niezgodnego z porozumieniem wypełnienia weksla in blanco na niekorzyść dłużnika wekslowego nie powstaje zobowiązanie wekslowe o treści wyrażonej w wekslu (por. uchwała SN (7) - zasadę prawną- z 7.1.1967 r., III CZP 19/66, OSNCP 1968, nr 5, poz. 79; uchwała połączonych Izb: Izby Cywilnej oraz Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 24.4.1972 r., III PZP 17/70, OSNCP 1973, nr 5, poz. 72, pkt III 1 c uzasadnienia; wyrok SN z 14.3.1997 r., I CKN 48/97, OSNC 1997, nr 9, poz. 124; wyrok SN z 5.2.1998 r., III CKN 342/97, OSNC 1998, nr 9, poz. 141). Porozumienie wekslowe stanowi więc ogniwo łączące zobowiązanie ze stosunku podstawowego ze zobowiązaniem wekslowym.

Sąd podkreślić jednak, że wypełnienie weksla niezgodnie z deklaracją wekslową nie oznacza, że wystawca, w ogóle nie jest zobowiązany wekslowo. W takiej sytuacji odpowiedzialność wekslowa dłużnika istnieje tylko w takich granicach, w jakich weksel został wypełniony, stosownie do porozumienia wekslowego, a więc w takim zakresie, w jakim odpowiadałby wystawca, gdyby weksel został prawidłowo wypełniony.

Przedmiotowy weksel stanowił zabezpieczenie zawartej między stronami w dniu 30 sierpnia 2017 r. umowy numer (...), na podstawie której powód udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 6.000,00 zł. Całkowity koszt pożyczki wyniósł

7.932,00 zł, w tym opłata przygotowawcza – 129,00 zł, wynagrodzenie prowizyjne – 4.791,00 zł, wynagrodzenie z tytułu przyznania (...) – 900,00 zł. Całkowita kwota do zapłaty wyniosła 13.932,00 zł.

Pismo Prokuratora Rejonowego z dnia 1 marca 2018 r. potraktowane zostało przez ten Sąd jako zarzut w trybie art. 10 ustawy Prawo wekslowe. Przepis ten stanowi, że jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa.

Wniesienie takiego zarzutu przenosi swoiście spór z obszaru prawa wekslowego na obszar prawa cywilnego w zakresie przepisów regulujących stosunek podstawowy. Wobec tego najdalej na rozprawie – po wniesieniu zarzutu przez prokuratora należy wnosić o przeprowadzenie dowodów, z których wynikać miałyby okoliczności wskazujące na zaciągnięcie przez pozwanego zobowiązania, którego wykonania przez pozwanego weksel miał zabezpieczać (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 18 lutego 2016 roku wydanego w sprawie I ACa 1219/15).

W przedmiotowej sprawie wątpliwości Sądu wzbudziła treść umowy pożyczki w części C. Mowa jest tam o opłacie przygotowawczej w kwocie 129,00 zł, wynagrodzeniu prowizyjnym w wysokości 4.791,00 zł oraz wynagrodzeniu z tytułu przyznania (...) w wysokości 900,00 zł. Razem te kwoty dają sumę 5.820 zł, a w jednej z kolejnych kolumn części C umowy RRSO określono na 90,67%. W ocenie Sądu z uwagi na treść art. 3851 k.c., powyższe zapisy w zakresie ich legalności Sąd winien - jako wynikające z prawa materialnego - wziąć pod uwagę z urzędu.

Art. 385 ze zn.1 § 1 k.c. statuuje klauzulę generalną, w świetle której ocenie podlegają umowy zawierane z konsumentami umowy, z wyłączeniem postanowień określających jednoznacznie sformułowane główne świadczenia stron oraz tych postanowień, na których treść konsument miał rzeczywisty wpływ. Zgodnie z przywołanym przepisem postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Dla zastosowania wskazanego przepisu przesłanki – „sprzeczność z dobrymi obyczajami” i „rażące naruszenie interesów konsumenta”, muszą zachodzić równocześnie. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w uzasadnieniu wyroku wydanego w dniu 19 stycznia 2011 roku, w sprawie o sygnaturze akt XVII AmC 149/10 (Legalis 739438), przywołując stanowisko Sądu Najwyższego wskazał, że „przesłankami abuzywności postanowień wzorca umownego jest ich sprzeczność z dobrymi obyczajami i rażące naruszenie interesów konsumenta. Przyjmuje się, że istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek do drugiego człowieka (tak np.: w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2004 r., sygn. akt I CK 635/03). „Dobre obyczaje” to reguły postępowania zgodne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami. Sprzeczne z dobrymi obyczajami są m.in. działania wykorzystujące choćby niewiedzę, brak doświadczenia konsumenta, naruszenie równorzędności stron umowy, działania zmierzające do dezinformacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Chodzi więc o działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania”.

Zdaniem Sądu wysokość opłat określonych w części C umowy przesądza o tym, że są to niedozwolone postanowienia umowne, które sprowadzają się de facto do zagwarantowania przez powoda wyższego wynagrodzenia za korzystanie z kapitału, które nie jest dopuszczalne w świetle art. 359 § 2¹ k.c. Zdaniem Sądu żądanie powoda w tymże zakresie stanowiło w istocie próbę dochodzenia ukrytych odsetek, co jest sprzeczne z ustawą. Istoty tych należności powód w ogóle nie wykazał. W tym zakresie postanowienia umowy pożyczki z dnia 30 sierpnia 2017 r. są sprzeczne z ustawą i jako takie nieważne (art. 58 § 1 k.c.).

Wobec powyższego uznał, że powód nie zdołał wykazać wysokości roszczenia. Ostatecznie zatem przy uwzględnieniu tej okoliczności, Sąd zasądził na rzecz powoda tytułem niespłaconego kapitału kwotę 6.000,00 zł, co wynika z podniesionych przez powoda twierdzeń, iż pozwany nie spłacił całości zadłużenia. Z uwagi na brak zajęcia przez pozwanego stanowiska w sprawie Sąd miał bowiem na uwadze treść art. 339 § 2 k.p.c.

W konsekwencji Sąd zasądził od pozwanego J. R. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w B. kwotę 6.192,81 zł, w tym 6.000,00 tytułem niespłaconego kapitału oraz 192,81 zł tytułem odsetek umownych naliczonych zgodnie z pkt 1.2 umowy, który stanowi, iż pożyczka jest oprocentowana według stałej stopy oprocentowania w wysokości 9,94% w skali roku. Od powyższej kwoty 6.192,81 zł Sąd zasądził odsetki umowne w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie licznymi od tej kwoty od dnia 28 grudnia 2017 r.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo jako niezasadne.

W przedmiocie kosztów Sąd na zasadzie art. 102 k.p.c. nie orzekł o obowiązku zwrotu kosztów procesu przez pozwanego na rzecz powódki. Przepis art. 102 k.p.c. wyraża bowiem zasadę słuszności w orzekaniu o kosztach, stanowiąc wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Podstawę do jego zastosowania stanowią konkretne okoliczności danej sprawy, przekonujące o tym, że w rozpoznawanym przypadku obciążenie strony przegranej kosztami procesu na rzecz przeciwnika byłoby niesłuszne, czy wręcz niesprawiedliwe.

W przekonaniu Sądu obciążenie pozwanego kosztami procesu byłoby niesprawiedliwe z uwagi na postawę powódki, która w przedmiotowym postępowaniu dochodziła roszczenia w przeważającej części nienależnego, co wynika ze stosowanych przez powódkę w umowach pożyczki klauzul niedozwolonych.

Pozwany J. R. nie stawił się na terminie rozprawy w dniu 19 marca 2018 r. i nie zajął stanowiska w sprawie wobec czego Sąd na zasadzie art. 339 § 1 k.p.c. wydał wyrok zaoczny.

Powyższy wyrok zaskarżyła w części powódka, tj. w punkcie 2 - im oddalającym powództwo co do kwoty 7748,84 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie licznymi od tej kwoty od dnia 28 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz w punkcie 3 - im dotyczącym kosztów postępowania.

Apelacja wyrokowi w zaskarżonej części zarzuca:

I. Naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia, a to:

art. 485 § 2 k.p.c. poprzez niewydanie w niniejszej sprawie nakazu zapłaty, mimo, że powód dochodził od pozwanej zapłaty z. weksla, należycie wypełnionego, którego prawdziwość i treść nie nasuwały wątpliwości;

art. 233 § 1 k.p.c., 232 k.p.c. i art. 339 § 2 k.p.c. poprzez, uznanie za nienależne żądania pozwu, w sytuacji gdy strona pozwana nie wypowiedziała się co do stanu faktycznego przedstawionego w pozwie i nie podniosła zarzutów przeciwko dowodom przedstawionym przez powódkę;

art. 3 k.p.c., art. 2.32 k.p.c., art. 187 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. polegające na przyjęciu, że strona powodowa miała obowiązek przedstawienia w toku postępowania faktów i dowodów mających znaczenie dla ewentualnych przyszłych zarzutów, które w sprawie mogła podnieść strona przeciwna, w szczególności mających znaczenie dla oceny ewentualnego zarzutu strony pozwanej nieistnienia czy niewymagalności roszczenia, w sytuacji, gdy to strona pozwana była zobowiązana do przedstawienia dowodów w tym zakresie,

art. 102 k.p.c. poprzez jego zastosowanie pomimo, że nie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony.

II. Naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności:

art. 10 ustawy z 28 kwietnia 1936 r. - Prawo wekslowe w zw. z art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, iż ciężar dowodu w niniejszej sprawie spoczywał na stronie powodowej w sytuacji, gdy powództwo zostało oparte na podstawie weksla in blanco, a tym samym sprawa niniejsza zyskała charakter sprawy wekslowej powodując, iż obowiązek udowodnienia wad wypełnionego weksla, niezgodności z deklaracją wekslową czy też nieistnienia zobowiązania, bądź wykazana, iż zobowiązanie to nie opiewa na kwotę wskazaną w treści weksla zgodnie z. zawartym przez strony porozumieniem obarcza stronę pozwaną a nie powodową;

art. 385 ze zn. 1 § 1 k.c. w zw. z art. 385⁴ k.c. w zw. z art. 56 k.c. w zw. z art. 359 k.c. w zw. z art. 36a ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim („u.k.k.”) poprzez nieuprawnione uznanie, że zapisy umowne przyznające stronie powodowej jakiegokolwiek wynagrodzenie za udzielenie pożyczki, opłatę przygotowawczą oraz opłatę za (...) są sprzeczne z dobrymi obyczajami, rażąco naruszają interesy konsumenta oraz obciążają pozwanego ponad dopuszczalne prawnie limity, przy jednoczesnym pominięciu przez Sąd 1 instancji w wykładni umowy przepisów o limicie pozaodsetkowych kosztów kredytu konsumenckiego.

Podnosząc powyższe zarzuty apelująca wnosił o:

zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dodatkowo kwoty 7748,84 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia 28 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty,

zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, a w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, za obie instancje,

ewentualnie o jego uchylenie w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji w innym składzie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest uzasadniona jedynie w części, tj w zakresie w jakim twierdzi, iż Sąd błędnie uznał za niedozwolone klauzule umowne te które dotyczą opłaty przygotowawczej w kwocie 129 zł oraz odsetek.

W pozostałej zaś części apelacja nie zasługuje na uwzględnienie z powodu niezasadności powołanych w niej zarzutów. Aczkolwiek rozważania prawne autora środka odwoławczego, a dotyczące istoty weksła in blanco, są prawidłowe i zasługują na akceptację, to jednak nie znajdują one pełnego zastosowania w sprawie niniejszej.

Powódka wniosła pozew na podstawie podpisanego przez pozwaną weksła. Faktycznie ów dokument wypełniony został prawidłowo - w oparciu o przepisy ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku - Prawo wekslowe (Dz.U. Nr 37, poz. 282, z późn. zmianami).

Ma zasadniczo rację skarżący, że dochodzący roszczenia z weksła winien jedynie legitymować się dokumentem wekslowym, prawidłowo wypełnionym.

Zaprezentowany w tej mierze pogląd judykatury i nauki prawa nie może budzić żadnych zastrzeżeń.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie jest jednak inny.

W aktach sprawy znajduje się pismo Prokuratora Rejonowego w Piotrkowie Tryb. Działając na podstawie art. 7 kpc i art. 60 § 1 kpc wstąpił on do sprawy w charakterze rzecznika interesu publicznego. Uzyskał zatem status interwenienta. Treść tego pisma wskazuje, że jego autor wdał się w spór domagając się przeprowadzenia postępowania dowodowego w kierunku przez siebie wskazanym. Dotyczyło to w szczególności zobowiązania strony powodowej do złożenia deklaracji wekslowej i umowy pożyczki, oraz do przedstawienia harmonogramu spłat i specyfikacji sum poszczególnych rat, z wyszczególnieniem opłat przygotowawczych i administracyjnych, wynagrodzenia za udzielenie pożyczki i składki ubezpieczeniowej.

Prokurator podnosił, że łącząca obie strony umowa pożyczki jest w części nieważna (art. 58 kc), ponieważ jej postanowienia zmierzały do obejścia ustawy. W ocenie Prokuratora należało w zaistniałej sytuacji zbadać łączący obie strony węzeł podstawowy.

Powyższe stanowisko interwenienta obligowało Sąd nie tylko do zbadania zobowiązania wekslowego, ale również zobowiązania podstawowego wynikającego z umowy pożyczki.

Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe zainicjowane przez Prokuratora Rejonowego. Wbrew zarzutom skarżącego nie doszło do zniweczenia reguł dowodzenia, o których stanowi przepis art. 6 kc. Pismo Prokuratora zmierzało do wykazania, że umowa pożyczki została zawarta z naruszeniem art. 58 kc w związku z art. 385¹kc.

Podważenie postanowień pożyczki z przytoczeniem konkretnych argumentów prawnych i jednocześnie zainicjowanie postępowania dowodowego nakładało na stronę powodową przedstawienia dokumentów, które by twierdzenia i zarzuty Prokuratora zakwestionowały.

Nie ma racji apelant zarzucając obrazę zaskarżonym wyrokiem wskazanym w jego uzasadnieniu prawa procesowego.

Ocena przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy dowodów nie jest dowolna. Mieści się w granicach swobodnej i została dokonana zgodnie z regułami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Przepis art. 232 kpc jest rozwinięciem uregulowania zawartego w art. 6 kc, a ów przepis - co podniesiono wyżej - nie został naruszony.

Lektura akt i zgromadzonego w nich materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż zasadnym było przeprowadzenie postępowania dowodowego w kierunku wskazanym przez Prokuratora.

Z przyczyn wskazanych wyżej nie doszło do obrazy zaskarżonym wyrokiem art. 227 kpc, art. 232 kpc i art. 101 w/w ustawy, skoro wdanie się w spór przez Prokuratora wymagało zbadania węzła podstawowego, a nie poprzestanie na prawidłowo wypełnionym i ważnym dokumencie wekslowym. Z tych zasadniczych przyczyn nie odnosi skutku zarzut naruszenia art. 10 prawa wekslowego.

Sąd Okręgowy w całości akceptuje ustalenia oraz w zdecydowanej większości także rozważania prawne Sądu Rejonowego, wskazujące, iż łącząca strony umowa zawiera klauzule abuzywne, skutkiem czego jej niektóre postanowienia są nieważne.

Nie można zaakceptować sytuacji, w której koszty kredytu w znaczny sposób przewyższają wielkość sumy danej do dyspozycji pożyczkobiorcy. Taka sytuacja występuje w niniejszej sprawie.

Ma rację Sąd I instancji twierdząc, że postanowienia umowy pożyczki odnoszące się do wynagrodzenia prowizyjnego oraz wynagrodzenia za tzw. Twój Pakiet ewidentnie naruszają interesy konsumenta oraz kształtują jego prawa w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, a tym samym stanowią klauzulę abuzywną w rozumieniu art. 385¹ kc, co oznacza, że należy uznać je za godzące w równowagę kontraktową tego stosunku.

Nie odnosi zatem skutku zarzut obrazy tego przepisu oraz art. 353¹ kc. Ma rację skarżący, że w niniejszej sprawie została naruszona dyspozycja art. 485 § 2 kpc. W sprawie zachodziła podstawa do wydania nakazu zapłaty. Naruszenie tej normy prawnej nie jest jednak uchybieniem procesowym tej natury, że miało wpływ na wynik końcowego rozstrzygnięcia.

Nie można uznać, iż doszło do obrazy art. 187 § 1 pkt i 2 kpc. Konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego byłaby wątpliwa, gdyby postępowanie toczyło się jedynie z udziałem stron, w sytuacji gdyby pozwany nie wdał się w spór. Udział w sprawie interwenienta, który przejął inicjatywę dowodową, zmienił w istocie rozkład ciężaru dowodzenia.

Sąd Okręgowy podziela zatem stanowisko Sądu I instancji, iż postanowienia umowy nakładające na konsumenta obowiązek zapłaty wynagrodzenia prowizyjnego w kwocie 4971 zł oraz opłaty za tzw. Twój pakiet w kwocie 900 zł w sposób rażąco naruszają interes pozwanego i mają charakter postanowień abuzywnych a zarzuty apelacji w tej części uznaje za niezasadne i sprowadzające się jedynie do nieskutecznej polemiki z trafnym stanowiskiem Sądu Rejonowego.

Nie można jednak zgodzić się z Sądem Rejonowym, co już zasygnalizowano na wstępie, jakoby umowne postanowienia dotyczące opłaty przygotowawczej, która nie jest wysoka (129) zł, oraz odsetek za opóźnienie stanowiły klauzule niedozwolone w rozumieniu powołanych przez ten Sad przepisów prawa materialnego i w tym zakresie apelację uznać należy za uzasadnioną.

W ocenie Sądu Okręgowego powyżej wskazane postanowienia w zakresie opłaty przygotowawczej i odsetek stanowią dozwolone w tym wypadku koszty kredytu konsumenckiego i słusznie dochodzi ich strona w niniejszym postępowaniu.

Zatem reasumując, dochodzoną pozew kwotę 13.941,65 zł należy pomniejszyć o kwotę 4971 zł (wynagrodzenie prowizyjne) i kwotę 900 zł (Twój Pakiet), co daje ostatecznie sumę 8070,65 zł, która powinna być zasądzona od pozwanego na rzecz powódki.

Dlatego też, uwzględniając apelację w powyższym zakresie, należało na podstawie art. 386 § 1 kpc zmienić zaskarżony wyrok i zasądzoną przez Sąd Rejonowy kwotę 6192,81 zł podwyższyć do kwoty 8070,65 zł.

Apelacja w pozostałej części polegała oddaleniu jako nieuzasadniona na podstawie art. 385 kpc ze względów wcześniej już wskazanych.

Podzielając rozważania Sądu Rejonowego w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania między stronami w świetle ostatecznego wyniku sprawy, Sąd Okręgowy na podstawie art. 100 kpc zniósł wzajemnie między stronami kosztów postępowania za instancję odwoławczą na rzecz strony powodowej, tym bardziej, że apelacja uwzględniona została jedynie w części.

Mając zatem na względzie wszystkie powyższe rozważania należało orzec jak w sentencji wyroku.